

“...các ngái nhìn chánh cá mà không biãt lo, tháy nác nhác mà không biãt thán, làm táng triãu đình phái háu quân giác mà không biãt tác ...”

Nghe tin quân Nguyên vát qua biên giái tán công Viãt Nam, chiám hát đáo này sang đáo khác, lòng Hoài ván háu Trán Quác Toán nóng nhá láa đát. Khi biãt tin vua triãu táp cuác hái nghá Bình Than, cháa káp ăán uáng gái cá, Trán Quác Toán cháp láy trái cam trên bàn rái nháy lên ngáa phóng nhá bay đán đá.

Đán nái, trái váa nhá nhem tái, Toán tháy cung Bình Than đèn đuác sáng rác. Trác cáng là các quán bia ôám xáp xánh tiáng nhác. Mác ká lái chào mái cáa các cô gái chân dài quyán rá đáng đác bên đáng, Trán Quác Toán xám xám bác tái cáng. Tên lính gác cáng chán lái: “Ê, đi đâu đó?” Toán đáp: “Tôi muán đá cuác hái nghá Diên Háng”. Tên lính gác: “Giáy mái đâu?” Toán lúng túng: “Không có.” Tên lính nghiêm giáng: “Váy không đác vào.” Bí thá, Toán thá tay trong túi rút ra tá giáy trám đá mái tinh duy nhát mà mát tháng bán Viãt kiáu mái táng dúi vào tay tên lính; hán nhìn tá giáy bác, cái hái hái, rái nép qua bên cho Toán vào. Nháng đán phòng hái nghá, tên lính gác cáa lái chán không cho Toán vào vì ông không có giáy mái. Nán ná cách máy cáng không đác. Toán lác hát túi quán đán túi áo, chá gom đác ván ván có máy trám ngàn đáng Viãt Nam. Ông đáa hát cho tên lính. Hán nhìn mát cách kháng bá, đá vào đát Toán máy phát, báo: “Xéo đi!” Toán tác mình, bóp nát trái cam, rái chái thá mát tiáng, phái đát bá vá. Ông chá káp nghe, tá sau láng, bên kia cánh cáa kháp kín cáa hái tráng, vang lên nháng tiáng thát: “Quyãt cáng Hoàng Sa và Tráng Sa! Quyãt cáng! Quyãt cáng!”

Phác cáng đách, báo hoàng ân

Đán nháa, Toán triãu táp tát cá anh em bán bè lái, đá nghá thành láp đán chí nguyán quân thá đánh giác đán cáng. Ai cáng tán đáng. Tiáng hô “Sát Thát” vang trái đáy đát. Ông sai gia nhán may mát lá cá thát lán trên đó tháu máy chá màu vàng “Phác cáng đách báo hoàng ân”. Xong đáu đó, ông đán đán chí nguyán tán tháng đán Bình Than vái háy váng đác nháa vua cho phép tham gia đánh giác. Nháng cháa ra khái cáng làng, mát đám ngái lá đáu ùa đán đáng nghát. Đáa thì giát lá cá “Phác cáng đách...” vát xuáng đát, đáa thì dùng dùi cui đánh tái táp vào đám thanh niên ngángác; mát đáa khác nháo đán káp cá Toán, kéo quát tay lái pháa sau. Toán tháng cá, tháu tháo: “Máy ông làm gái váy?” Mát tên “ngái lá” gán giáng: “Máy không đáp cái trò này đi, tao bát máy vì tái trán thuá báy giá!” Nói xong, nó đáy mát cái thát mán,

Toàn ngã chú xuống đót. Đám bên bè xúm độn dều Toàn vào nhà.

Không nên chí, ở nhà, Toàn mở một trang website lấy tên là “Yêu Nôc”. Bài đầu tiên Toàn post lên là bài “Hành trình của Hoàng đế vào vùng Trần Quốc Tuấn. Bài hành có những câu thơ ngất ngưởng: “Ta thối ngất bị bỏ quên ăn, nửa đêm vào gối, ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa, chửi chửi rủa ngất ngưởng của xã hội thối nát da, ăn gan uống máu quân thù, cho dù trăm thân này phải ngoài đời, nghìn xác này gói trong da ngựa ta cũng cam lòng”.

Những chủ mưu tiếp đống hàng sau, mở lại trang web của mình, Toàn thấy dòng chữ “Vì lý do kỹ thuật, trang nhà Yêu Nôc ngừng hoạt động vô thời hạn”. Toàn biết là trang web của mình bị tin tức tấn công. Ông gọi điện thoại nhờ bên bè giúp đỡ. Những nói chuyện xong câu chuyện, cánh của nhà Toàn bắt đầu tung, một đám người ào ào xông vào.

Một đứa nghiêm mặt báo Toàn: “Có anh bắt mày!” Toàn ngạc nhiên: “Bắt vì gì?” Tên kia đáp: “Tôi làm website phản động!” Toàn cãi: “Đó là một trang mạng yêu nôc. Tôi chỉ đăng bài của những người yêu nôc.” Tên công an lại nói: “Mày viết ‘Nay, các người nhìn chính quyền mà không biết lo, thấy chính quyền mà không biết thẹn, làm thế nào triu đình phải hủ quân giặc mà không biết tặc’. Có phải mày ám chỉ Trung ương không?” Toàn gào lên: “Đó là văn của bác Tuấn!” Tên công an quát: “Tuấn nào? Nguyễn Hoàng Quốc hả?”

Trần Quốc Tuấn chĩa kiếm lên tiếng, một tên người lạ đã nhào đến bắt mình ông lại và đẩy lên xe.

Từ đó đến nay, không ai biết Trần Quốc Tuấn ở đâu cả.

Nguyễn Hoàng Quốc
Nguồn: blog VOA